

Leef in Christus

LEEF IN CHRISTUS

*Hoe we vernieuwde geestelijke kracht
kunnen vinden*

Charles W. Price

Scholten Uitgeverij

Leef in Christus

Hoe we vernieuwde geestelijke kracht kunnen vinden

Charles W. Price

Oorspronkelijke titel:

Alive in Christ

Engelse uitgave ISBN 978-0-8254-3918-6

© 2018 Scholten Uitgeverij BV

Burgemeester Drijbersingel 25

8021 DA Zwolle

info@scholtenuitgeverij.nl

www.scholtenuitgeverij.nl

Vertaling: Dientje Wiersma

Tekstcorrectie: Gerhard van Dijk, Jan Meints, www.taalmens.nl

Omslagontwerp: Jore ontwerp, www.joreontwerp.nl

Binnenwerk: Piet Versteeg

Drukwerk: www.drukcase.nl

ISBN: 978-94-92959-09-6

NUR: 703

Verschijningsdatum oktober 2018

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording or any other – except for brief quotations in printed reviews, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Voorwoord	9
Introductie	11
1 Wanneer we duwen in eigen kracht	13
De kracht die je hebt	14
Petrus: Wanneer tranen tot overwinning leiden	16
2 God in een kist - De Ark van het verbond	23
De Ark in de Jordaan	25
De Ark in Jericho	26
De Ark op de berg Ebal	27
De Ark als Israëls God	28
Het Oude Testament: het verhaal van Christus	29
De oplossing van het mysterie	33
Op zoek naar de Ark	34
Verzilver de cheque	35
God leeft onder de mensen	39
3 Manna: het geschenk dat nooit verzadigde!	41
De gouden kruik met manna	42
De voorziening van gisteren voldoet vandaag niet	43
Goddelijk, maar dodelijk	47
Honing en olie	49
Verzegeld, maar niet vervuld	53
Uitgeleid om ingeleid te worden	54
Maar één oplossing	57

4	Weigeren te geloven	59
	Angst voor de vijand	60
	Vier feest en vecht	62
	De nederlaag van de laatste vijand	64
	De weg eruit en de weg erin	67
	Weigeren te geloven	70
5	De bloeiende staf van Aäron	73
	Gods volk aanvallen is God aanvallen	75
	Gods oordeel	76
	Bewijs van Gods roeping	78
	Wanneer God roept, dan handelt Hij	79
	We zijn allemaal verschillend	82
	We zijn allemaal afhankelijk	83
	De wortel is belangrijker dan de vrucht	85
6	Wat is dat in je hand?	89
	Pak hem bij de staart	91
	De staf van God	93
	Mozes' staf wordt Aärons staf	94
	Wat heb je daar in je hand?	95
7	Waarom God de wet gaf	99
	Het doel van de wet	100
	De wet van God weerspiegelt het karakter van God	105
	Het effect van de wet	108
	Het goede slechte nieuws	110
	Falen is de poort naar de overwinning	115
8	Geboden worden beloftes	119
	Herstel van de heerlijkheid van God	121
	De wet in onze harten	122
	Het gebod wordt een belofte	125

	Wat de wet niet kon, deed God	127
	Van heerlijkheid naar heerlijkheid	128
	Alleen Christus kan het christelijke leven leven	130
	De heerlijkheid wordt aan de buitenkant van het kamp gezien	134
9	Hoe het in werking treedt	137
	Geheel naar het ontwerp	139
	Vrijmoedigheid om in te gaan	152
	De diagnose: 'Mislukking'	153
	De uitdaging om God op de proef te stellen	155
10	Tempels van de levende God	159
	De plaats van Mijn troon	161
	De plaats van Mijn voetzolen	162
	Autoriteit en dynamische kracht	166
	Bewaak de ingangen	168
	Bewaak de uitgangen	171
	De rivier ververst	173
	De rivier gaf leven	174
	De rivier bracht vrucht voort	176
	De rivier werd dieper	177
11	Zij ontdekten het geheim	179
	Abraham Harford-Battersby	179
	Evan Hopkins	181
	Hudson Taylor	182
	Oswald Chambers	183
	Andrew Murray	184
	Luis Palau	186
	Paulus: Wanneer je zwakte je kracht is	187
	Wat is er tot nu toe gebeurd?	191
	Torchbearers	193

Voorwoord

In de zomer van 2016 was ik op vakantie in Engeland. Om precies te zijn in Capernwray Hall, de bijbelschool waar ik vele jaren daarvoor als student was geweest. Ik kreeg toen onder andere les van Charles Price, die later de directeur van de bijbelschool zou worden. Ik snuffelde wat rond in het boekwinkeltje van Capernwray en stuitte op het boek van Charles Price: 'Alive in Christ'.

De titel sprak mij meteen aan. Omdat het een van de grootste ontdekkingen in mijn leven is geweest dat ik (hoe hard ik ook mijn best doe) het niet voor mekaar krijg om het christelijke leven te leven. Maar dat het Christus in mij is Die dat wel mogelijk maakt. Ik begon het meteen te lezen en las het in één keer uit. Charles Price schrijft enthousiast, inzichtelijk en het is alsof hij met je in gesprek is.

Aan de hand van de uitleg over de Ark van het verbond en wat daarin lag: de staf van Aaron, het manna en de tien geboden, kreeg ik meer inzicht over mijn leven met Christus en werd ik uitgedaagd, opgebouwd en bemoedigd om elke dag opnieuw beschikbaar te zijn voor wat Christus in en door mij heen wil doen.

Het verlangen groeide om dit boek te vertalen omdat ik het de Nederlandse lezer gun. Ik begon aan dit avontuur zonder te weten of ik er een uitgever voor zou vinden.

Met dank aan Charles Price die mij toestemming gaf het te vertalen. Met dank aan een aantal vrienden die de tijd en moeite namen het te lezen en te corrigeren en die teruggaven hoe ze bemoedigd waren door de inhoud van het boek.

Op bijzondere wijze kwam het contact met de uitgever tot stand wat heeft geresulteerd in het boek dat u als lezer nu in handen hebt.

Het is een voorrecht dit boek bij u te mogen aanbevelen, in het verlangen dat u meer mag ontdekken van de vreugde en de voldoening van het leven van Christus in u!

Juni 2018

Dientje Wiersma

Introductie

Ik heb er ooit aan gedacht om dit boek: *Raiding the Lost Ark* ('Op zoek naar de verdwenen Ark') te noemen! De gelijknamige bestseller van Steven Spielberg kreeg veel belangstelling en laat iets zien van de mythe en het mysterie die de Ark van het verbond omhullen. De Ark waarvan God Mozes de opdracht gaf om die te bouwen. De Ark was vervolgens, totdat hij werd verwoest, de plek waar God kon worden benaderd. Hoewel dit boek veel inzicht geeft in de Ark van het verbond, gaat het daar toch niet in de eerste plaats om, het gaat over de rol van Jezus Christus in het leven van de christen, iets wat levendig wordt geïllustreerd door de Ark en zijn inhoud. De Ark was de plek waar God en de mens elkaar ontmoetten, waar Zijn doel helder werd en Zijn kracht zichtbaar was. De Ark bevatte drie voorwerpen, en ieder van deze voorwerpen geeft een beeld van het christelijke leven zoals dat nu beschikbaar is, onder het nieuwe verbond, door de aanwezigheid van Jezus Christus, die in de christen woont.

Hoewel dit boek zeker ook is bedoeld om bijbels onderwijs te geven, gaat het mij niet om de bijbel op zich, maar om het leven dat te ontdekken valt als gevolg van goed bijbels onderwijs: het leven van Jezus Christus. Het gaat niet alleen om Zijn leven vanuit historisch oogpunt, maar het doel van de bijbel is dat Zijn leven vandaag de dag wordt ervaren. Het enige geschenk dat God ons te geven heeft is het geschenk van Zijn Zoon, want 'dit leven is in Zijn Zoon. Hij die de Zoon heeft, heeft het leven' (1 Johannes 5:11-12). Door Zijn Heilige Geest vormt de Here Jezus Christus het

karakter in ons dat Hij eens liet zien in zijn eigen lichaam. Op Christus te lijken is het onvermijdelijke gevolg van waarachtig christendom, niet door Hem te imiteren, maar door Christus toe te staan Zichzelf te zijn in ons. Dit is het doel van het christelijke leven en de oorsprong waar al het andere uit voortvloeit.

CHARLES W. PRICE

Wanneer we duwen in eigen kracht

Tijdens één van de vele gelegenheden dat ik van huis was, vroeg het gras in onze tuin dringend om een maaibeurt. We hadden kort daarvoor een nieuwe grasmaaier aangeschaft en mijn vrouw Hilary had mij hem een aantal keren zien gebruiken. Omdat ze wist dat ik de eerstkomende dagen niet thuis zou komen en het weer tot mijn thuiskomst waarschijnlijk niet goed zou blijven, besloot ze het gras zelf te maaien. De grasmaaier was nogal zwaar, waarbij de draaiende messen, de wielen en de motor aardig bijdroegen aan het gewicht. Ze zette de motor aan waardoor de messen automatisch begonnen rond te draaien in stilstaande positie en vervolgens begon ze te duwen. Dit was echt een zware klus! Het vergde al haar krachten om ook maar enige beweging in de machine te krijgen, maar ze wierp zich, besluitvaardig als ze was, met al haar kracht op de maaier en met haar lichaam voorovergebogen in een hoek van vijfenveertig graden, gaf ze alles wat ze had totdat ze na twee banen volkomen uitgeput was!

Ze snapte er niets van. Ze had mij het grasveld schijnbaar moeiteloos op en neer zien lopen, achter de grasmaaier. Hoewel ze wist dat ik sterker was dan zij, wist ze ook dat het verschil in kracht nou ook weer niet zo groot was! Gefrustreerd en boos pakte ze opnieuw de grasmaaier beet en schudde hem stevig

door elkaar en terwijl ze dat deed raakte ze de koppeling aan en zette hem daardoor in beweging. Plotsklaps ging de maaier er vandoor over het grasveld terwijl Hilary er bijna horizontaal achteraan vloog! Wat een verschil!

Hoe frustrerend om iets handmatig te moeten bedienen, terwijl het ontworpen is om op eigen kracht te werken! En hoe wonderlijk bevrijdend is het, om na een lange tijd van hard zwoegen en proberen, te ontdekken dat er bronnen tot je beschikking zijn waar je niets van af wist. Dit is de persoonlijke ervaring geweest van veel mensen door de geschiedenis heen. Ze hebben in alle oprechtheid en toewijding geprobeerd voor Gód te doen wat God enkel en alleen voor hén kan doen. Er was niets mis met hun ijver of enthousiasme. Ze kenden echter de innerlijke aanwezigheid van God Zelf niet, als de Enige die kan voorzien in wat er nodig is om Zijn wil te vervullen in hun leven óf ze wisten deze aanwezigheid niet te benutten. Wanneer ze uiteindelijk in hun wanhoop of uitputting ontdekten dat Christus leeft en leeft in hen, bleek dit een revolutionaire ontdekking te zijn.

Er zal nooit enige groei van betekenis zijn in het christelijke leven totdat deze fundamentele ontdekking wordt gedaan en toegepast: 'Niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij' (Galaten 2:20).

De kracht die je hebt

Er was eens een man in de bijbel die met zijn rug tegen de muur stond. Hij werd samen met de mensen om hem heen geïntimideerd, onderdrukt en verslagen door een vijand die weigerde de onderdrukking te verminderen, laat staan op te geven. Zijn naam was Gideon. De Heer verscheen aan hem op een dag en sprak tot hem: 'De Heere is met u, strijdbare held!'

(Richteren 6:12). Gideon was totaal niet onder de indruk. 'Och, mijn heer, als de Heere met ons is, waarom is dit alles ons dan overkomen?' vroeg hij en begon de moeilijkheden en tegenslagen van zijn volk op te noemen. Hun geschiedenis was vol dramatische gebeurtenissen die getuigden van Gods tussenkomst voor hun welbevinden, maar nu ervoeren ze alleen maar ellende en nederlagen. Alles wat zij al wisten over vrijheid kwam door de verhalen die hun ouders hen verteld hadden rondom het vuur, voordat zij naar bed gingen, maar zij riepen geen enkele herkenning op met betrekking tot de huidige realiteit. De onderdrukkende Midianitische burenen zaten hen voortdurend op de nek en maakten hen arm en belachelijk. 'Och, mijn heer, als de Heere met ons is, waarom is dit alles ons dan overkomen?' vroeg Gideon. Dat was een goede vraag! Als dit meer was dan enkel een loze groet of een dode geloofsbelijdenis, waar was dan het bewijs dat God namens hen handelde? Het antwoord dat God gaf was zeer verrassend. De Heere wendde zich tot hem en zei: 'Ga in deze kracht van u, en u zult Israël uit de hand van Midian verlossen.' Dit was een openbaring voor Gideon, 'deze kracht van u.' Over wat voor kracht God het ook had, het was niet iets wat hij zou moeten ontvāngen, maar iets wat hij al had. Gideon stelde de logische vraag: 'Waarmee zal ik Israël verlossen? Zie, mijn geslacht is het armste in Manasse en ik ben de jongste in mijn familie.' Met andere woorden: 'U zegt dat ik kracht heb, maar ik ben de minste en de zwakste. Hoe kunt U mij vertellen dat ik in de kracht moet gaan die ik heb, terwijl die kracht volkomen ontoereikend is?'

'Maar de Heere zei tegen hem: Omdat Ik met u zal zijn.' Dit was de uitleg. God Zélf was zijn kracht. Hij had het niet over de een of andere kracht die in een pakketje naar Gideon toe zou komen. Hoewel Gideon God wel kende, wist hij nog niet dat hij op God kon rekenen, hij had alleen nog maar op zichzelf gerekend. Maar nu stond hij op het punt een grote ontdekking

te doen. De Engelse Authorized Version geeft in zijn kantlijn een alternatieve vertaling van 'De Heer kwam op Gideon' en zegt heel mooi: 'Toen bekleedde de Geest van de Heere Gideon' (Richteren 6:34). De eenvoudige, maar diepgaande ontdekking die iedere christen mag doen is dat God Zélf onze kracht is. Hij geeft ons die kracht niet simpelweg en leert ons ook niet een aantal technieken om die kracht te produceren, maar Hij is Zelf die kracht! Als je je dit niet realiseert en hier niet uit leeft, dan zal het christelijke leven te vergelijken zijn met het voortduwen van een zware maaimachine over het grasveld, terwijl de krachtbron er de hele tijd op wacht om te worden ingezet.

Op het moment dat ik dit schrijf is het slechts een week geleden dat een student van een bekende Bijbelschool in Noord-Amerika naar me toe kwam, aan het einde van een lezing die ik had gegeven, en zei: 'Precies vanochtend had ik besloten dat ik wilde stoppen met deze school. Ik wilde mijn plannen om me in te zetten voor christelijk werk opgeven en ik neigde ernaar te stoppen om als christen te leven. Ik had alleen maar frustrerende ervaringen en het christelijke leven was net zo opwindend als het is om een bus de heuvel op te duwen. Deze morgen heeft u me iets laten zien wat ik al deze jaren heb gemist. Nu heb ik het antwoord.'

De principes die ik die ochtend met de studenten had gedeeld waren erg simpel en zeker niet nieuw. Het christelijke leven is geen techniek of een 'levensstijl'. Het is puur en enkel en alleen het gevolg van een relatie die toelaat dat God in iemands leven God mag zijn. Het is de inwonende Geest van Christus zelf die het christelijke leven in gang zet.

Petrus: Wanneer tranen tot overwinning leiden

De bijbel tekent zijn leidinggevende figuren nooit mooier af dan ze zijn en het mag ons bemoedigen dat de manier waarop

we stuk lopen zelden uniek is. De apostel Petrus duwde zijn grasmaaier heel lang in eigen kracht over het grasveld. Van de twaalf apostelen die door de Here Jezus Christus gekozen en geroepen zijn om Hem gedurende drie jaar te vergezellen in Zijn bediening, zouden we Petrus niet alleen als eerste opgemerkt, maar ook vast en zeker bewonderd hebben. Als er ook maar iets gebeurde, was hij in de buurt, actief, hij had er een mening over en was uitermate bereid om het beste te doen. Ook toen Jezus Zijn discipelen voor de eerste keer vertelde dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en daar zou sterven, ‘nam Petrus Hem apart en begon Hem te bestraffen’. Hij zei: ‘God zij U genadig, Heere, dit zal beslist niet met U gebeuren!’ (Mattheüs 16:22). Jezus bestrafte hem hiervoor. Hoewel Petrus geen flauw idee had wat hij werkelijk zei, was hij gemotiveerd om de belangen van Jezus te behartigen zoals hij dacht dat dit het beste zou zijn en dat viel in hem te waarderen.

Petrus was de meest loyale en enthousiaste supporter van Jezus. Als hij iets voor Jezus kon doen om Zijn belangen te behartigen dan was het niet nodig om verder te zoeken. Petrus zou het doen. In de nacht dat Jezus werd gearresteerd, bevestigde Petrus zijn onnavolgbare loyaliteit aan Jezus doordat hij verklaarde: ‘Zelfs als iedereen U in de steek zal laten zal ik dat nooit doen.’ En toen hem werd verteld dat hij Jezus driemaal zou verloochenen vóórdát de morgen zou aanbreken en de haan zou hebben gekraaid, zei Petrus heel stellig: ‘Al moest ik ook met U sterven, ik zal U beslist niet verloochenen’ (Mattheüs 26:34). Als de Romeinen vier kruizen op Golgotha hadden geplaatst, met Petrus aan het vierde kruis, dan had Jezus niet hoeven te twifelen aan de bereidwilligheid van Petrus om bij Hem te zijn en daar naast Hem te sterven. Zou jij daar niet van onder de indruk zijn geweest? Er is geen enkele reden om niet te geloven dat Petrus ervan overtuigd was dat hij oprecht en eerlijk was in zijn toewijding en trouw. Hij hield van Jezus Christus met zijn

hele hart. Hij was Zijn meest trouwe vriend, Zijn beste advocaat en Zijn meest enthousiaste supporter.

Enkele uren later werd Jezus gearresteerd en weggeleid om te worden veroordeeld. Petrus was tegen de arrestatie in opstand gekomen en had het oor van Malchus afgehakt, de dienstknecht van de hogepriester. De meeste discipelen vluchtten, Petrus echter volgde Hem op een afstand naar het huis van de hogepriester. In die vroege uren werd Petrus driemaal ondervraagd door drie verschillende personen of hij bij Jezus hoorde en tot drie keer toe vond hij het veiliger om te ontkennen dat hij Jezus kende. 'Op het laatst begon hij zich te vervloeken en te zweren: Ik ken de mens niet.'

Nadat hij zichzelf voor de derde maal met een gevoel van opluchting uit de benarde situatie had gered, werd hij opeens opgeschrikt door het gekraai van een haan dat over de binnenplaats van de hogepriester schalde. Het was als een dolksteek in zijn hart: 'En Petrus herinnerde zich het woord van Jezus... Toen ging hij naar buiten en huilde bitter' (Mattheüs 26:74-75).

Heb jij ooit bitter gehuild omdat je telkens weer faalde? Het lag niet aan je oprechtheid, maar op de een of andere manier lukte het je niet om het voor elkaar te krijgen. Je wist wat goed was, maar kon het nauwelijks uitwerken in je eigen gedrag en handelen. Je wanhoopde eraan of je ooit zou kunnen veranderen en je hebt je zelfs afgevraagd of je het maar niet op zou geven.

Jezus vatte het dilemma van Petrus samen: 'de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak' (Mattheüs 26:41). Wat in zijn geest bewonderenswaardig was, kon hij niet omzetten in actie en toen hij zich dát realiseerde, werd Petrus geconfronteerd met zijn eigen morele en geestelijke bankroet. Een paar dagen later was Jezus opgestaan uit de dood, maar Petrus was zich, ondanks de uitbundige vreugde die de opstanding teweegbracht, nog steeds bewust van zijn eigen zwakheid en falen, en hij zei tegen

de andere discipelen: 'Ik ga vissen' (Johannes 21:3). Ik weet niet of ik het correct lees, maar drie jaar eerder was hij weggeroepen als visser en had hij alles achtergelaten om Jezus te volgen. Nu gaat hij terug! Het enige dat hij bewezen had, was dat hij onbetrouwbaar was. Zijn handelen kwam niet overeen met zijn woorden. Wat had je aan een gewillige geest als het lichaam zwak was? Het was waarschijnlijk al met al beter als hij terugging naar zijn oude leven. Hij zou altijd van Jezus blijven houden. Hij zou Hem nooit vergeten. Hij zou voor de rest van zijn leven de dierbare herinneringen koesteren aan de tijd die hij als discipel doorgebracht had in Zijn gezelschap. Hij zou altijd geïnteresseerd blijven hoe het de anderen zou vergaan. Maar hij was opgebrand. Het was duidelijk geworden wie hij werkelijk was als hij onder druk kwam te staan. Hij was vernederd. Vissen was de enige optie die overbleef. Daar was altijd wel werk in te vinden. Een aantal discipelen ging met hem mee en ze visten de hele nacht, maar het was pure tijdsverspilling. Ze vingden helemaal niets!

De volgende ochtend vroeg stond er een vreemdeling aan de kant van het meer. Hij vroeg hen of ze misschien vis gevangen hadden en toen ze Hem vertelden dat dit niet het geval was, gaf Hij hun de opdracht: 'Werp het net uit aan de rechterkant van het schip en u zult vinden' (Johannes 21:6). Ze deden het en waren niet in staat om de netten binnen te halen, zo groot was de visvangst. Johannes zat in de boot bij Petrus. Ergens begon er een belletje bij hem te rinkelen. Dit leek de herhaling van een gebeurtenis die drie jaar eerder had plaats gevonden. Op de dag dat Petrus, Andreas, Jacobus en Johannes door Jezus werden geroepen om alles op te geven en Hem te volgen, hadden ze de hele nacht gevestigd en niets gevangen. Toen was Jezus langs de kant komen staan en had hen verteld hun net aan de andere kant van de boot uit te werpen. Dat hadden ze gedaan en ze hadden zo'n grote vangst binnengehaald dat beide boten dreigden te zinken. Petrus was uit de boot gesprongen en was aan de voeten van

Jezus gevallen en had gezegd: 'Heere, ga weg van mij, want ik ben een zondig mens!' (Lukas 5:1-11). Dit was het moment waarop ze werden geroepen door Jezus. Hij nodigde hen uit om alles achter zich te laten en Hem te volgen. Ze waren nooit meer terug gegaan om te vissen; van toen af aan waren ze 'vissers van mensen' geworden.

Johannes herinnerde zich dit ongetwijfeld en sprak zijn vermoedens uit toen hij tegen Petrus zei: 'Het is de Heere!' (Johannes 21:7). Toen Petrus dit hoorde, sprong zijn hart op in hem. Hij sprong uit de boot en waadde naar het strand. Het wás Jezus! Hij had het ontbijt voor hen klaargemaakt op een vuurtje van houtskool. De anderen uit de boot voegden zich snel bij hen en toen ze klaar waren met eten stelde Jezus een vraag aan Petrus. In het licht van wat er nog niet zo lang geleden was gebeurd, moet het een bijzonder indringende, zo niet beschamende en zelfs vernederende vraag geweest zijn. 'Simon, zoon van Jona, hebt u Mij meer lief dan dezen?'

Ik denk dat de vraag diep door zijn ziel is gegaan. Dit was pas de derde ontmoeting van Jezus met zijn discipelen sinds Zijn opstanding. Slechts een paar dagen geleden, op Jezus' meest kwetsbare moment, had Petrus gevloekt en gezworen en ontkend Hem ooit gekend te hebben in plaats van er voor uit te komen dat hij Zijn vriend was. Hoe kon hij dan nu stellen dat hij Hem liefhad? Ja, Petrus kende zijn eigen hart en ondanks alles wat er gebeurd was, kon hij slechts een eerlijk antwoord geven: 'Ja Heere, U weet dat ik van U houd.' Jezus zei tegen hem: 'Weid mijn lammeren.'

De vraag, het antwoord daarop en de opdracht van Jezus werden driemaal herhaald.

Petrus ontdekte die ochtend iets wonderbaarlijks: Jezus geeft nooit, maar dan ook nooit op als het om mislukkingen gaat! Hij stelt ze niet eens strafbaar. Hij kent hun harten en Hij wist dat Petrus een mislukking zou zijn voordat Petrus dit zelf doorhad.

De Heer was niet geschokt door Petrus zijn verraad, Petrus zelf was geschokt. Hij is niet geschokt door jouw falen, want je zult nooit een grotere mislukking zijn dan die Hij allang weet dat je bent! Maar Jezus riep Petrus niet terug in zijn mislukking. Hij nodigde hem niet uit om opnieuw te falen. In het eerste hoofdstuk van Handelingen vertelt Lukas: 'En toen Hij samen met hen aan het eten was, beval Hij hun dat zij niet uit Jeruzalem weg zouden gaan, maar de belofte van de Vader zouden verwachten, die u, zei Hij, van Mij gehoord hebt' (Handelingen1:4). Ik vind het interessant dat het onder het eten was dat Hij hun deze opdracht gaf. Zou het hier om hetzelfde ontbijt met brood en vis gaan dat Hij zelf voor hen had bereid in Galilea? Ik vraag me af of Hij de opdracht niet juist aan Petrus heeft gegeven omdat Hij wist dat Petrus uiteindelijk beseftte dat hij het niet in zijn eentje kon volbrengen en dat Hij hem daarom opnieuw verzekerde dat hij niets moest ondernemen totdat het geschenk van de Heilige Geest was gegeven. Ik denk dat het zo kan zijn gegaan.

Voor Petrus ging de morgen van tranen, nadat de haan gekraaid had op de belangrijke dag dat Jezus stierf, voorbij en kwam er zeven weken later een nieuwe morgen, vol vreugde. Het was negen uur in de ochtend op de Pinksterdag toen de Heilige Geest werd uitgestort op allen die verwachtten Hem te ontvangen. Petrus stond op om de menigte toe te spreken die was samengekomen om uitleg te krijgen over de grote tekenen die gepaard gingen met de uitstorting van de Heilige Geest. In de tussenliggende zeven weken had Petrus afstand genomen van het vertrouwen in zijn eigen kunnen en de opdracht gekregen van Jezus om 'Mijn schapen te voeden'. Die morgen stond hij daar met nieuwe kracht, hij sprak met nieuwe autoriteit en de stad Jeruzalem stond op zijn kop. Toen er enige tijd later een verlamde bedelaar werd genezen bij de tempelpoort en er zich een menigte had verzameld, lichtte Petrus de simpele feiten van deze gebeurtenis toe: 'Waarom kijkt u ons zo doordringend

aan, alsof wij door onze eigen kracht of godsvrucht hebben bewerkstelligd dat deze man nu loopt? Het is Jezus... Die hem in aanwezigheid van u allen deze volkomen gezondheid heeft gegeven' (Handelingen 3:12-16). De bron van zijn handelen was niet langer meer 'Petrus' maar 'Jezus'. Hij had het geleerd, niet in een klaslokaal en zelfs niet uit de mond van Jezus, die hij had horen zeggen: 'Want zonder Mij kunt u niets doen' (Handelingen 15:5). Deze waarheid was tot hem doorgedrongen door de bittere tranen van zijn falen heen, op de morgen dat de haan kraaide en hij beseftte dat hij aan het einde van zijn eigen kunnen was gekomen.

God in een kist - De Ark van het verbond

Tijdens de eerste jaren dat ik christen was, zag ik God als Iemand ergens *daar boven* en mezelf *hier beneden*! Ik stónd aan Zijn kant, Hij had mijn zonden vergeven, Hij zou me naar de hemel brengen, ik was lid geworden van Zijn fancub en Hij was Degene voor Wie ik nu leefde. Maar ik wist niet hoe ik het christelijke leven moest leven! Ik dacht dat er van mij werd verwacht zo goed mogelijk mijn best te doen en het enige resultaat was spijt over mijn overduidelijke en hopeloze falen. Maar net zoals we deze waarheid al bij Petrus zagen: dit falen werd het begin van een prachtige ontdekking. Het is de aanwezigheid van God Zelf *in mij* die me de mogelijkheid geeft om het christelijke leven te leven. Dit plaatst ons niet in een neutrale positie waarin we marionetten zijn geworden in de hand van God, maar het is door Zijn energie en Zijn kracht alleen dat we kunnen leven en overleven.

Dit is altijd het doel en het beleid van God geweest voor de wereld: dat Hij daadwerkelijk aanwezig is en werkt in Zijn mensen. Dit principe is het begin van alles dat ooit bereikt wordt en van blijvende waarde is. Dit geldt zowel voor het Oude Testament als voor het christendom. Het criterium is nooit wat *wij* doen voor God, maar wat Gód doet voor ons. Dit leidt niet tot passiviteit van onze kant zoals we zullen ontdekken, maar het zal

effect hebben op de manier waarop we leven onder een autoriteit en in een kracht die niet de onze is.

Deze realiteit roept een fundamentele vraag op: Hoe weet je dat God met je is? En ik bedoel dan niet in de algemene betekenis dat God altijd en overal aanwezig is en daardoor ook altijd en overal bij jou is. Wat dat betreft leven we nooit buiten Zijn aanwezigheid. 'Waar kan ik Uw Geest ontgaan, waar Uw aangezicht ontvluchten? Al steeg ik op naar de hemel, U bent daar; of had ik mijn sponde in het dodenrijk, zie U bent daar. Nam ik vleugels van de dageraad, woonde ik aan het einde van de zee, ook daar zou Uw hand mij leiden en Uw rechterhand mij vasthouden' (Psalm 139:7-10).

Vanuit dat oogpunt bekeken, kunnen we nooit buiten Zijn aanwezigheid verkeren. Ik heb het dan ook niet over Zijn aanwezigheid in de algemene zin, maar over Zijn handelen, speciaal ten behoeve van ons.

God vroeg Mozes: 'Moet Mijn aangezicht meegaan om u gerust te stellen?' (Exodus 33:14). Dit zou Israël onderscheiden van alle andere volken over de hele aarde. Deze 'aanwezigheid' is God in actie, handelend ten behoeve van ons. Er waren ook tijden dat God verklaarde dat Hij 'de mensen voor Zijn aangezicht zou wegdoen' (zie Leviticus 22:3; 2 Koningen 23:27; Jeremia 7:15; 23:39). Dit hield niet in dat ze verbannen zouden worden naar een plek waar God niet was, maar dat ze vanaf die tijd eenvoudig op zichzelf aangewezen zouden zijn. Ze zouden Gods kracht niet kennen, noch Zijn wijsheid of Zijn leiding.

Gedurende een bepaalde periode in het Oude Testament was Gods aanwezigheid tastbaar onder zijn volk in de vorm van een houten kist die met goud overdekt was - de Ark van het verbond. Toen God Mozes aanwijzingen gaf om de Ark te bouwen, het belangrijkste voorwerp in de tabernakel dat stond in het Heilige der Heiligen, zei Hij het volgende: 'Dan zal Ik u daar ontmoeten'

(Exodus 25:22). Als je God wilde ontmoeten en je wilde dat Hij jou zou ontmoeten, dan zou dat bij de Ark moeten zijn.

De Ark werd bewaard in het Heilige der Heiligen onder de meest strenge voorschriften. Toch werd de Ark af en toe uit de tabernakel gehaald en dan gebeurden er wonderbaarlijke dingen op de plek waar hij naar toe werd gedragen.

De Ark in de Jordaan

Toen het volk van Israël de Jordaan doortrok om Kanaän binnen te trekken, gaf God Jozua duidelijke voorschriften met betrekking tot de Ark (zie Jozua 3 en 4). De priesters moesten hem de Jordaan in dragen en de mensen moesten er achteraan gaan en hem op een afstand van hoogstens twee duizend el volgen. Toen ze bij de rivier de Jordaan aankwamen, kregen de priesters, die de Ark droegen, te horen dat ze in de rivier moesten gaan staan. Op die plek bleef het water staan en er ontstond een weg door de rivier, zodat de mensen over konden steken. De priesters, die de Ark droegen, bleven de hele tijd in het midden van de Jordaan staan, maar zodra de laatste van hen aan de overkant van de rivier was aangekomen, begon deze weer normaal te stromen. Dit was een wonderbaarlijke gebeurtenis. Mensen hebben van tijd tot tijd geprobeerd om alternatieve verklaringen aan te dragen voor de doortocht door de Rode Zee, veertig jaar eerder toen de Israëlieten Egypte verlieten, maar de Jordaan wordt specifiek gezien als een stromende rivier. De rol van de Ark was cruciaal in deze gebeurtenis, maar het was niet de Ark die dit wonder veroorzaakte. Jozua had gezegd: 'Heilig u, want morgen zal *de Heere wonderen doen in uw midden*' (Jozua 3:5), en iets verder: 'Hierdoor zult u weten dat *de levende God* in uw midden is' (Jozua 3:10). Het was God die het wonder bewerkte. De Ark was het symbool van Zijn aanwezigheid onder

hen en van Zijn kracht ten behoeve van hen, maar het was God en God alleen die er verantwoordelijk voor was.

De Ark in Jericho

Toen het volk de Jordaan was overgestoken, werd Jericho de eerste hindernis die ze moesten nemen om Kanaän te veroveren. Jericho wordt beschreven als ‘volkomen gesloten, er ging niemand uit en niemand in’ (zie Jozua 6). Opnieuw gaf God heel duidelijke instructies, waarbij de Ark een prominente plek innam. De Israëlieten moesten gedurende zes dagen, elke dag één keer om de stad heen lopen. Op de zevende dag moesten ze er zeven keer omheen lopen. Aan het hoofd van deze stoet liepen zeven priesters met ramshoorns en meteen achter hen moest de Ark van het verbond worden gedragen. Op de zevende dag, toen ze voor de zevende keer om de stad heen liepen, moest het volk luid juichen. En dat deden ze. De muren stortten in, ze vielen de stad binnen en namen haar in.

Het meedragen van de Ark was een cruciaal onderdeel van deze gebeurtenis, maar het was niet de Ark die de stadsmuren naar beneden haalde. Het was geen magische kist. Góð haalde de muren naar beneden. Hij had tegen Jozua gezegd, voordat ze begonnen te lopen: ‘Zie Ik heb Jericho in jouw handen overgegeven.’ Jozua had op de zevende dag gezegd: ‘Juich, want de Heere heeft u de stad gegeven!’ De Ark was het symbool van Gods aanwezigheid en van Zijn kracht. Maar het was God Zélf en God alleen die het wonder bewerkte.

De Ark op de berg Ebal

Toen ze het land Kanaän waren binnengekomen en hun eerste overwinningen op de vijand hadden behaald, kwam het volk op de berg Ebal samen, om het verbond, dat God met Mozes gesloten had, te vernieuwen (zie Jozua 8). Het hele volk, zowel vreemdelingen als volksgenoten, de oudsten, de leiders, de rechters, mannen, vrouwen en kinderen, iedereen verzamelde zich aan de beide zijden van de Ark van het verbond. Jozua graveerde opnieuw op steen de wet die God aan Mozes had gegeven op de berg Sinäi en vervolgens las hij al deze voorschriften voor: de zegen en de vloek, zoals Mozes die had ontvangen. We krijgen geen details te horen over de reactie van het volk, hoewel ik me voor kan stellen dat die ongeveer hetzelfde was als op een later tijdstip toen Jozua het verbond vernieuwde bij Sichem (zie Jozua 24). Bij die gelegenheid riep Jozua het volk op: 'Kies heden wie u zult dienen.' Het volk antwoordde: 'We zullen de Heere dienen.' Ze stonden rondom de Ark toen ze dit verbond sloten. Ze sloten het verbond niet met de Ark maar met God. De Ark vertegenwoordigde God alleen maar.

Op de één of andere manier symboliseerde deze Ark alles wat God was en alles wat Hij van plan was voor Zijn volk te doen. Ze moesten de Ark behandelen alsof die God zelf was. Als ze God ontmoetten dan ontmoetten ze Hem bij de Ark. Daarom werd de Ark mee de Jordaan ingenomen. Daarom gebod God hen om de Ark mee te nemen terwijl ze om de stadsmuren van Jericho heenliepen. De Ark vertegenwoordigde in een tastbare, materiële vorm de aanwezigheid van God. Dit maakte het zowel gevaarlijk, zoals sommigen tegen een hoge prijs ontdekten, maar ook krachtig.

De Ark als Israëls God

Vele jaren later, toen ze in gevecht waren met de Filistijnen, brachten de Israëlieten de Ark van het verbond in hun kamp. 'En het gebeurde, toen de Ark van het verbond van de Heere in het kamp kwam, dat heel Israël zo'n uitbundig gejuich aanhief dat de aarde dreunde. Toen de Filistijnen het geluid van het gejuich hoorden, zeiden zij: Wat betekent het geluid van dit uitbundige gejuich in het kamp van de Hebreëen? Toen zij vernamen dat de Ark van het verbond van de Heere in het kamp gekomen was, werden de Filistijnen bevreesd, want zij zeiden: God is in het leger gekomen. En zij zeiden: Wee ons, want iets dergelijks is er sinds jaar en dag niet gebeurd. Wee ons, wie zal ons redden uit de hand van deze machtige goden? Dit zijn dezelfde goden die de Egyptenaren met alle plagen getroffen hebben, bij de woestijn. Filistijnen, vat moed en wees mannen, anders zult u de Hebreëen moeten dienen zoals zij u gediend hebben. Wees mannen, en strijd!' (1 Samuel 4:5-9). Aangevuurd door deze strijd lustige oproep vielen ze de Israëlieten aan, streden tegen hen en versloegen hen uiteindelijk. Het is niet relevant om de oorzaak die hieraan ten grondslag lag, nu te bespreken, maar het gevolg was dat de Filistijnen de Ark van het verbond buitmaakten en hem meenamen naar Filistijns grondgebied. Waar het hier om gaat is dat de Filistijnen de Ark identificeerden als een god en, om precies te zijn, als de god die verantwoordelijk was voor alle overwinningen in de geschiedenis van Israël. En dat is te begrijpen. De Ark wás God niet en in dat opzicht hadden ze het mis. Maar de Ark vertegenwoordigde God wel en daarom hadden ze reden genoeg om bang te zijn.

Feitelijk versloegen de Filistijnen de Israëlieten omdat de Israëlieten dezelfde fout hadden gemaakt. Toen ze kort daarvoor verslagen werden door de Filistijnen, trokken ze zich terug, met

de staart tussen de benen en ze zeiden: 'Laten wij vanuit Silo de Ark van het verbond van de Heere bij ons nemen, en laat die in ons midden komen, opdat die ons zal verlossen uit de hand van onze vijanden' (1 Samuel 4:3). In plaats van te erkennen wat Jozua had gezegd, namelijk dat het de Heer was Die hen door de Jordaan zou doen trekken en het de Heer was Die hen Jericho zou geven, vervingen zij God Zelf door de Ark en verklaarden ze dat de Ark hen zou redden. En natuurlijk gebeurde dat niet! Dat kon *Hij* alleen! Op het moment dat we God inruilen, zelfs voor legitieme middelen waar Hij doorheen werkt, trekt God Zich terug. Alles wat God ook maar zegenen wil als een uiting van Hemzelf, vervloekt Hij als het een vervanging wordt van Hemzelf. Dat is wat er bij deze gelegenheid gebeurde.

Maar er is veel meer te zeggen over deze houten kist: de Ark, zoals hij Mozes was gegeven. We gaan ontdekken dat het een prachtig beeld is van de Here Jezus Christus. Als we God willen ontmoeten zullen we Hem moeten ontmoeten in Zijn Zoon. Als we Gods sterkte en kracht of Zijn wijsheid willen leren kennen, dan ontvangen we die in Christus. 'Immers, Zijn Goddelijke kracht heeft ons alles geschonken wat tot het leven en de godsvrucht behoort, door de kennis van Hem' (2 Petrus 1:3). Buiten Christus om heeft God ons niets van werkelijke waarde aan te bieden. Daarom is het relevant en geeft het inzicht de Ark van het verbond te bestuderen, al was het alleen maar omdat het waardevol voor ons is om het Oude Testament te bestuderen.

Het Oude Testament: het verhaal van Christus

Het kan helpen om, op dit punt aangekomen, onze benadering van het Oude Testament toe te lichten. Het Oude Testament is allereerst een openbaring van Jezus Christus. Je vindt Zijn naam weliswaar nergens terug voor je bij het Nieuwe

Testament bent aangekomen, maar van Genesis tot en met Maleachi getuigen de Schriften van Hem en buiten Hem om kunnen deze niet adequaat worden begrepen en zijn ze zelfs niet logisch. Jezus zei tegen een groep Joden: 'U onderzoekt de Schriften, want u denkt daardoor eeuwig leven te hebben, en die zijn het die van Mij getuigen. En toch wilt u niet tot Mij komen opdat u leven hebt' (Johannes 5: 39,40). Hij beschuldigde hen ervan dat ze, bij al hun diepgaande studies van de Schriften, gefaald hadden te begrijpen dat het uiteindelijke doel van de Schriften de openbaring van Jezus Zelf is. Als je dit hebt gemist, heb je alles gemist. We moeten het Oude Testament door de 'bril van Jezus' lezen en uitleggen, in het licht van Hem, van Wie het de voorafschaduwing is telkens weer getuigt. Doen we dat niet, dan wordt het niet veel meer dan een verslag van de Joodse geschiedenis of een gedateerde boodschap uit een tijdperk dat geweest is. Op zijn best heeft het waarde als achtergrond van het Nieuwe Testament, maar behalve een paar psalmen en wat uitgelichte profetische uitspraken, zal het slechts een tweederangs rol spelen. Over het geheel genomen zal het saai zijn!

Je herinnert je waarschijnlijk wel dat, na de kruisiging van Jezus, twee discipelen de elf kilometer van Jeruzalem naar Emmaüs liepen. Het waren teleurgestelde mensen. Hun hoop die in de afgelopen drie jaar was gerezen en gegroeid, lag aan scherven. Ze zeiden van Jezus: 'En wij hoopten dat Hij het was Die Israël zou verlossen' (Lukas 24:13-32). Ze spraken in de verleden tijdsvorm over hun hoop.

Nog maar kort geleden hadden ze geluisterd naar de woorden van wijsheid die uit Zijn mond waren gekomen. Ze waren getuige geweest van Zijn geweldige kracht in de wonderen die Hij deed. Ze hadden aan Zijn voeten gezeten, waren verbaasd over het gezag waarmee Hij sprak en ze waren tot de conclusie gekomen dat Hij de lang verwachte Messias was. Ze hadden, zoals zo

veel Israëlieten, vol vertrouwen de verwachting gedeeld dat de Messias de ketenen van het Romeinse Rijk zou verbreken en zowel hun koninkrijk als hun waardigheid zou herstellen. Nu lag hun vertrouwen en hun verwachting in scherven. Hij was dood. Hier hadden ze niet op gerekend. Nu Hij in het graf lag, was hun droom in rook opgegaan, het doek was gevallen, de show was voorbij en er bleef hen niets anders over dan de scherven bij elkaar te veggen.

Toen kwam Jezus, opgestaan uit de dood, bij hen en vergezelde hen op hun wandeling. 'Maar hun ogen werden gesloten gehouden, zodat zij Hem niet herkenden.' Nadat Hij geduldig had geluisterd naar hun verdrietige relaas, zei Hij tegen hen: 'O onverstandigen en tragen van hart! Dat u niet gelooft al wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden en zo in Zijn heerlijkheid ingaan? En Hij begon bij Mozes en al de profeten en legde hun uit wat in al de Schriften over Hem geschreven was.' Wat moet dat een geweldige bijbelstudie geweest zijn! Als ze die hadden opgenomen, zou jij daar dan niet naar hebben willen luisteren? Wat jammer dat ze het niet hebben opgeschreven om het als boek uit te geven! Hier was Jezus en Hij toonde hen Jezus in al de Schriften. Geen wonder dat ze tegen elkaar zeiden: 'Was ons hart niet brandende in ons, toen Hij onderweg tot ons sprak en voor ons de Schriften opende?'

Nu hadden ze een bijbel die logisch was en betekenis had. Voor de eerste keer kwamen Mozes en al de profeten tot leven en ze kregen inhoud en betekenis. Ze hadden de sleutel gevonden die al de schatten van het boek ontsloot en het kreeg betekenis: de Heer Jezus Christus!
Heb je ooit het lied gezongen:

Open my eyes that I may see
Glimpses of truth Thou hast for me;
Place in my hand the wonderful key
That shall unclasp and set me free.

*Open mijn ogen opdat ik zie
Een glimp van de waarheid die U hebt voor mij;
Plaats in mijn hand de prachtige sleutel
Die de waarheid ontsluit en me bevrijdt.*

Wat is die prachtige sleutel die de Schriften ontsluit en ons vrij zet? Het gaat hier niet om hermeneutiek of een systeem of een theologie waarin alles passend gemaakt moet worden. Die sleutel is Christus Zelf.

De enige, adequate uitleg van de oudtestamentische geschriften brengt ons uiteindelijk, en keer op keer, bij Christus.

Voordat we te hard oordelen over de tijdgenoten van Jezus, mogen we zien dat wij een voorsprong hebben die zij niet hadden. Wij kunnen de bijbel met terugwerkende kracht lezen. We kunnen teruggaan via het Nieuwe Testament naar het Oude Testament en het interpreteren van het daaruit volgende licht van het leven en de bediening van Jezus. Dat geeft ons een voorsprong die de oudtestamentische gelovigen nooit hadden.

Ik weet niet of jij ook geniet van Agatha Christie's moord mysteries? Wanneer je op de laatste bladzijde bent aangekomen, komt de climax, op het moment dat Hercule Poirot of Miss Marple aankondigt 'wie-'t-gedaan-heeft'. Heel af en toe heb ik geraten wie de dader was, maar zelden met de juiste verklaring! Wanneer al de karakters uit het verhaal (degenen die het geluk hebben nog in leven te zijn) bijeen komen om te horen wie de moordenaar is en het plot is onthuld, dan lijken alle aanwijzingen door het boek heen ineens overduidelijk. Je zou jezelf wel voor je hoofd willen slaan dat je ze niet eerder hebt opgemerkt. Maar stel dat je het boek nog eens zou lezen, wat niet waarschijnlijk is, dan zou je dat vanuit een heel ander oogpunt doen. Nú zou je weten wat er gaat gebeuren en al die kleine aanwijzingen, die eerst nauwelijks iets betekenden, herken je nu met gemak als het boek zijn, nu voorspelbare, einde nadert.

De oplossing van het mysterie

Ik wil de bijbel niet vergelijken met een Agatha Christie, maar ik zie iets vergelijkbaars in de voortgang van de Schriften. Wij, die het laatste hoofdstuk hebben gelezen, weten dat vanaf het begin van Genesis het boek over Jezus gaat. Dit is hoe de nieuwtestamentische schrijvers het Oude Testament verklaren en interpreteren. De Heilige Geest inspireerde de teksten, en plande het om de Zoon van God te openbaren in de geschiedenis, de rituelen en de gebeurtenissen van het oude verbond. Op het moment zelf leken die details, buiten hun eigen directe betekenis om, geen bijzondere bedoeling te hebben, maar in retrospectie sporen de nieuwtestamentische schrijvers Jezus op in de schaduw van iedere bladzijde.

Als hij het over de ceremoniële wetten van het oude verbond heeft, stelt de schrijver van de brief aan de Hebreeënen dat: 'de wet slechts een schaduw heeft van de toekomstige heilsgoederen en niet het wezen van de dingen zelf' (Hebreeënen 10:1). In het Nieuwe Testament stapt Jezus uit de schaduw in het zonlicht. Hij is de werkelijkheid die in de voorafschaduw te zien was. Terugkijkend vanuit dat perspectief, herkennen we Zijn schaduw om iedere hoek en op elke doodlopende weg in het verhaal.

Paulus spreekt over het evangelie in zijn volheid als 'het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen' (Kolossenzen 1:26). Gedurende de lange jaren van de openbaring van het Oude Testament was er altijd een mysterie, een geheimenis. Er ontbrak altijd iets aan. Er was altijd iets wat zinloos leek te zijn. Het mysterie werd nooit opgelost, maar nu geeft Paulus in de prediking van het Evangelie de verklaring van het mysterie. Het is 'Christus in jou, de hoop op de heerlijkheid. Hem verkondigen wij...' (Kolossenzen 1:27-28, *letterlijke vertaling NIV*).

Op zoek naar de Ark

Met het voorgaande in gedachten gaan we zoeken naar de fascinerende symboliek van het Oude Testament. We gaan misschien door schaduwgedeeltes die meer concentratie van ons vragen dan andere stukken, maar we zullen de levende Christus ontdekken in die schaduw en iets ontdekken van Wie Hij vandaag de dag in ons wil zijn en wat Hij voor ons wil doen.

Bij de vele details van de openbaring die God aan Mozes gaf op de berg Sinaï, zat de opdracht om de tabernakel te bouwen. Dit was een rechthoekige tent van dertig el lang en tien el breed, verdeeld in twee gedeeltes: Het Heilige, wat tweederde in beslag nam van de oppervlakte en het Heilige der Heiligen, de meest heilige plaats van de tabernakel. In het Heilige stonden drie voorwerpen: een kandelaar, gemaakt van puur goud, een tafel die eveneens overtrokken was met goud en waarop de toonbroden lagen en een bronzen altaar. Van al de voorwerpen was de Ark van het verbond de belangrijkste en die werd in het Heilige der Heiligen bewaard. Het was een rechthoekige kist van bijna tweeënhalve el lang, anderhalve el breed en anderhalve el hoog. Hij was gemaakt van acaciahout en zowel van binnen als van buiten overtrokken met puur goud. Bovenop de kist was een gouden deksel geplaatst, dat in sommige vertalingen van de bijbel de genadetroon wordt genoemd en in andere vertalingen het verzoendeksel. Hierboven, maar nog steeds deel uitmakend van de Ark, stonden twee cherubs, gemaakt van puur goud. Zij waren geplaatst aan de beide uiteinden van de Ark en ze waren naar elkaar gericht. Hun vleugels waren naar boven uitgespreid in een boog boven het verzoendeksel en zo raakten ze elkaar aan. Het allerbelangrijkste aan de Ark was, zoals we gezien hebben, dat God zei: 'Dan zal Ik u daar ontmoeten' (Exodus 25:22). God Zelf beschrijft de Ark vaak als 'De plaats waar Ik je ontmoet.' En

dat was het voornaamste doel. Dit was de plaats waar God de mens kon ontmoeten en waar de mens God kon ontmoeten. Dat is de reden waarom de binnenste ruimte, waar de tabernakel stond het Heilige der Heiligen heette, want God was daar.

In onze studie zullen we in eerste instantie de tabernakel zelf, en de andere gebruiksvoorwerpen, die als functie hadden om de weg van de Hogepriester voor te bereiden om het Heilige der Heiligen binnen te kunnen gaan, negeren. In plaats daarvan richten we ons op de binnenste ruimte die de Hogepriester slechts één maal per jaar binnen mocht gaan op de Grote Verzoendag. In die ruimte vinden we alleen de Ark van het verbond¹. Deze Ark gaan we bestuderen en als we dat doen zullen we fundamentele waarheden ontdekken over de Here Jezus en zijn voorziening voor jou en mij, die het mogelijk maken het leven te leven dat Hij voor ons bestemd heeft.

Verzilver de cheque

Hoewel de Ark overdekt was met goud, was hij bevekt met bloed. Ieder jaar, op de tiende dag van de zevende maand, ging de Hogepriester het voorhangsel door dat het Heilige van het Heilige der Heiligen scheidde. In twee aparte ceremonies sprenkelde hij het bloed van een stier en het bloed van een geit om verzoening te bewerken met God voor de zonde. Het bloed van de stier

¹ Hebreëen 9:4 lijkt het gouden wierookvat te plaatsen in het Heilige der Heiligen, naast de Ark van het verbond. In het Oude Testament wordt hij echter altijd geplaatst in het Heilige, 'vóór het voorhangsel'. Er zijn verschillende verklaringen gegeven waarom de schrijver van de Hebreënbrieff hem hier plaatst. De meest aannemelijke verklaring is dat hij over de gebeurtenissen schrijft op de Grote Verzoendag, de enige dag in het jaar dat de Hogepriester het voorhangsel van het Heilige der Heiligen opzij schoof, waardoor het gouden wierookvat dus zichtbaar vlakbij en naast de Ark stond, wat met het opzijgeschoven voorhangsel inderdaad zo was.

verzoende zijn eigen zonde en het bloed van de geit verzoende de zonde van het volk. Het bloed zelf nam de zonde niet weg, het bedekte die slechts: 'Want het is onmogelijk dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneemt' (Hebreeën 10:4). Alleen het bloed van Christus neemt de zonde weg.

Het bloed van de stieren en de geiten functioneerde zoals een cheque vandaag de dag functioneert. Het papier waarop je de cheque uitschrijft is niets waard. De eerste cheque die ik ooit in mijn leven ontving, kwam van een schoolvriend. Hij zou één miljoen dollar waard zijn! Maar in werkelijkheid was hij niets waard, want de cheque was evenveel waard als het geld op de rekening van degene die hem had uitgeschreven. Die rekening was leeg, dus de cheque was waardeloos.

Stel je voor dat ik een aankoop zou willen doen waarvoor ik geen geld heb en waarvan de kosten groter zijn dan het bedrag dat ik op mijn rekening heb staan. Dan zou het legitiem zijn om tot een overeenstemming te komen, waarbij ik een cheque uitschrijf die ik een paar dagen later dateer, namelijk op de datum waarvan ik weet dat mijn rekening zal zijn aangevuld. Door de cheque met de latere datering te overhandigen, ontvang ik de aankoop en zie die als mijn eigendom. Mijn schuld is gedekt (hoewel nog niet betaald) door de cheque.

Het offersysteem van het Oude Testament komt overeen met het uitschrijven van een cheque met een latere datum. Het bedekte de zonde op dezelfde wijze waarop mijn cheque met latere datum mijn aankoop dekt. Het feitelijke geld is echter nog niet uitbetaald. De verkoper heeft het geld, dat ik hem verschuldigd ben, nog niet ontvangen. De schuld is gedekt, maar nog niet weggenomen. Pas wanneer het geld op mijn rekening staat, kan de cheque worden verzilverd en ingewisseld voor de echte waarde. Pas dan heeft de verkoper het geld in handen. Vóór die tijd was de schuld gedekt, maar nog niet weggenomen.

Het bloed van stieren en geiten was de cheque waarop de

datum van Golgotha en Goede Vrijdag stond geschreven. Het erkende de schuld, het bedekte de zonde, maar in zichzelf had het weinig waarde. Pas op Golgotha toen de zondeloze Zoon van God tot zonde was gemaakt, werd de schuld uiteindelijk betaald. Toen Jezus Christus vanaf het kruis riep: 'Het is volbracht.' Hij verklaarde dat de ganse geschiedenis mocht horen: 'De schuld is betaald! Het geld staat op de bank! Je kunt je cheque inwisselen en verzilveren! De zonde die door de eeuwen heen alleen maar is gedekt, is nu weggenomen. Er is geen schuld meer! Je bent vrij!'

Wij dateren de cheque nu niet meer op een later tijdstip! 'En het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde' (1 Johannes 1:7). Op het moment van werkelijk berouw, de bereidwilligheid om ons af te keren van onze zonde en deze te belijden aan Christus, is het bedrag van de Here Jezus overgemaakt naar onze rekening. Er is dan volledig betaald voor onze zonde en wij zijn vrij. Onze schuld is niet alleen gedekt, ze is weggenomen. We staan niet langer in de schuld en deze schuld kan ons nooit meer worden aangerekend. Dit is de maat van de reiniging, mogelijk gemaakt door het bloed van Jezus.

De Ark, de plek waar God zei: 'Hier zal Ik je ontmoeten' was altijd bedekt met bloed, want het is het bloed dat ons toegang tot God geeft. Het is door het vergoten bloed dat we zijn verlost en gekocht en worden teruggevoerd in de gemeenschap met Hem. De verlossing op zich is niet het einddoel van God. Het uiteindelijke doel van God is dat de relatie met Hem wordt hersteld en daarvoor was de verlossing een noodzakelijke voorwaarde.

De Ark stond niet in het Heilige der Heiligen opdat de Israëlieten van vergeving mochten weten, maar opdat ze God mochten kennen. Om God te kennen was vergeving onmisbaar, opdat ze gereinigd van hun zonde mochten naderen tot Hem, met reine handen en een zuiver hart (Psalm 24:4). God

benaderen op welke andere manier dan ook, was niet alleen onaanvaardbaar maar ook gevaarlijk.

In de tijd dat de Ark door de Filistijnen van Israël was gestolen, bracht hij verwoesting en schade in iedere stad waar de Filistijnen hem probeerden te bewaren. Uiteindelijk zonden ze hem, uit wanhoop terug naar Israël, op een ossenwagen getrokken door twee zogende koeien. Toen de wagen het Filistijnse gebied had verlaten en de grens naderende bij de stad Beth-Semes, waren de Israëlieten die op het veld werkten, zo enthousiast dat ze de Ark weer terugzagen in hun land, dat zij er omheen gingen staan, hem op een rots plaatsten, het hout van de wagen kloofden en de koeien als brandoffer offerden aan de Heer. In hun enthousiasme keken een aantal van hen in de Ark en het onheil sloeg toe. 'Maar de Heere doodde sommigen van de mannen van Beth-Semes, omdat zij in de Ark van de Heere hadden gekeken' (1 Samuel 6:19). God kan alleen worden benaderd op Zijn eigen voorwaarden. Benader God op een andere wijze dan op grond van het vergoten bloed als een verzoening voor je zonden en je ontmoet Hem niet als een Vriend, je ontmoet Hem dan als een Rechter. We moeten geen spelletjes spelen met God. We ontmoeten Hem enkel en alleen in Zijn Zoon, op basis van het vergoten bloed van Christus op Golgotha, het enige, volledige offer dat voldoende is en voor altijd verzoent. Nader tot God in Christus en we zijn absoluut veilig, helemaal verzekerd en we ontmoeten Hem als onze Vader en onze Vriend.

Als ik voor God sta buiten Christus om dan ontmoet ik Hem noch als Vader, noch als Vriend, enkel als Rechter.

God leeft onder de mensen

Wanneer we God naderen op Zijn voorwaarden, dan ontmoeten we Hem niet alleen als onze Vriend, maar als ons Leven en als de Bron van ons bestaan. We ontdekken dat Hij in alles heeft voorzien wat betreft onze levensbehoeften en heelijkheid.

Maar het gaat er niet alleen maar om dat we tot Hem naderen, zoals Aäron de Ark van het verbond naderde op de Grote Verzoendag om er het bloed op te sprenkelen. Na verzoening te hebben gebracht om ons weer met Hem te verbinden, willen we ontdekken wát het is dat we vinden in Hem en wat we zo wanhopig nodig hebben.

In de Ark werden drie dingen bewaard: 'De gouden kruik met het manna, de staf van Aäron die had gebloeid en de stenen tafelen van het verbond' (Hebreeën 9:4). We zullen ontdekken dat ze de belangrijkste ingrediënten van het christelijke leven vertegenwoordigen.